

X. Y.

Lamprolaima Vagabundus.

R. S.

Mercur.

K. G.

Расширяя

με γαίονό.

Egy ifjú rajongó.

(a). $\bar{O}_n$ végtelen szeretetreméltó)

Bay idealista.

Egri diák.

Dodo.

Bazilekai

(Milyen optimista ön, kedves fiatal barátom. Várakoztam irigylem.)

P.

D. S.

Endre

B. Mariska.

Euy gavalér.

Károly.

Egy szegény leány.

(Oh, a kis rajongó a mellényzsebben!)

Egy szerencsétlen flótás
(Ehhez kevesebb pénz is elég volna.)

Eau gourmand.

Vágyaim netovábbja: rendes akadémiai tag lenni! mit gondolt szerkesztő ur, 100000 forinttal el lehet-e venni a hallgatóságot?

K. A.

(Sajnos nem vagyunk informáltak, vaj-e a corruptio a hallgatóságok csatornáiban is úgy el van haragvva, mint a közéletben.)

En egy csinos kis színházat építtetnek magunknak s abban kizárólag Wagneri operákat adnak elő magam válasszotta csekességekkel s külön fogadott zenekarral.

Egy fűszes muskába.

A százezresből hetvenezret az anyósomnak adták, hogy hajjon békeben élnem a 30 ezerből, mit megtartanak. A hazi béke a legnagyobb kincs.

K. L.

Alapítanak egy vízvezetést a sárgea földig bányavízem ellenségeimet. A felkém is hízik e gondolatra!

D. Ernő.

Egy gyönyörű palotát építtetnek itt Udvarhelyen, melyben az összes egyetemen lenne helyisége: a négyetemen külön főlelő, tánc- és gyűlésterme.

(Bravó!)

Anna.

Udvari bolhózat tartanak s oly arassan élnek, hogy egy külön e czélra fogadott néger fia tartaná a hasamát — nevetlenem.

Sipulus.

Egy ember van, a kis igazán trügél — a török szótlan. Ha fővezetőnk csodák alá háremet rendeznek be magunknak, hogy a török szótlan trügélnek én réim.

Ejféli.

Ha nekem százezer forintom volna, éjjel-nappal ki nem fogyna a vendég a házamból. Harmincz vendégzobát rendeznék be a palotámban, evés, ivás, zene, tánc, kártya stb. járná szüntelenül. Csak az unalomtól ments meg uram istenem!

Viceur.

Százezer forint tékerrel, az hiszem, megengedhetem magunknak azt a kis élvezet, hogy minden nap 11 órakor begyűjtsék ki az ágyból. Hogy főtűzhöz végre azonnal el az ágyból birtok!

Egy hitelesnek.

Főidet vasról nekem Dél-Amerikában s egy izotke-pizike kis köztársaságot alapítanak, melynek én volnék az elnöke. Ebből a köztársaságból az adót s a rendőrséget számíttanám.

Alpha.

(Vajon hány napig állna fenn ez a köztársaság? Páncsoti királyság volna az.)

En, mint két fu s két leánykának az apja, a 100 ezer forintot 5 részre osztanám. Minden gyermek kapna 20 ezeret, azaz a lányok férjhez mehetnek, a fiúk meg császártalanak szép kislányt tanulmányt. Meg magunknak is maradna 20 csinos ezres bankó.

Csaldápa.

Egy bankót vennék s beutaznám az összes tenger-parti városokat.

M. P.

Beszégednek (nem Tarnoczára baktárnak) a nihilisták s dynamit-ágyarat rendeznek be nekik. Nem.

Megvenném az 'Ecece Homot', melyen Munkácsy, a jelenkor legnagyobb festője most dolgozik s a Nemzeti Múzeumnak ajándékoznám.

Máborát.

Előfizetnek az összes magyar, francia, angol, orosz és amerikai képes folyóiratokra, nagy gyönyörűségeim telnek bennük.

P. R.

Olyan tollakat és ökszerket rendelnek, hogy összes jó barátnám eljaparnának az ingyestől.

L. M.

Eljuttattunk a XIX század végére s Magyarországon még mindig nincsnek halottgőzö kemenczék. Budapesten a kö many engedelmeivel létesítének estas minkat után, crematorium okat s én volnék az első, kinek tetemet nagy ünnepekélyességek közti, muzikaszó mellett égetnék meg.

Atheista.

Szécsen forrattal jutalmaznám azt, ki a mileniumi kiállításban olyan látványosságot vagy szenzációs dolgot mutatna, hogy meg Amerikából és Ausztráliából is tömegesen jönnének a kiállítás meglátására.

G. K.

Gyönyörű illusztrációkkal díszített rőpirat nyomtatások sok százezer példányban s ingyen osztogatnám a külföldön. E rőpirat ragyogó színekkel festene drága hazánkat s felvilágosítaná az idegeneket Magyarországi politikai, nemzetgazdasági s művészeti viszonyairól.

V.

Minden jelenlegi előfizetőnek (a ki nem utoljára fizet) és udvarhelymezei lakosnak, ingyen küldöm volna egy évig a 'Székely-Udvarhely' cz. lapot karácsonyi ajándékként a Berzsi 'Elet könyve' alól az őt el őrsöt és négy ajándékot egy doboz Sirius-golyót petróleum világításához. — De minán nyernem, kénytelen vagyok a lapot 4 írtet, az 'Elet könyve'-t 3 koronáért és a Sirius-golyókat dobozokért 48 krtt adni.

A kiadó.

Mindenhato Átyám! Miert nem adoz nekem 100000 forintot, hogy express külön villanatonan szökhettem meg ebből a gyalázatos sártescéből?

V. L.

Ezzel a 'csomura' választásból berekesztjük a feleletet. Kiszemelt a szives és igazán meleg érdeklődésért, az igazán szellemes és miutatótlan ötletekért: hata azon nyelvtudásig, melyet a város, a megye, a beteg, a nyomorultak, a mulati vagyok s különösen a székesztőség irányában tanúsítottak. A szerk. úgy megazdagodott ez utóbbi hetekben, hogy azt se tudja, mit csináljon a tereked zöld és kékben színezett 'A nyajas' olvasóinkkal egyenes nekünk adományozott ezreszekből mindenkinek természet szerint küldünk annyit, a mennyit kíván. Ha ezirant levelet fordít hozzánk. — Es most — Boldog ünnepeket!

A szerkesztőség.

A tyúktojató masina.

— Mese a régi ókos híros gagyi papról. —

Irtá: Petérffy Tamás.

Ki nem hallotta volna hírel régi istoriakból a régi, ókos és híros gagyi papnak, aki még a császárnak is tuljár az eszen? Ott székelt Körösztr vi, deken gyűgyben, s hozzá partak a vidék lakói oktatásért, béké tanításért.

De nemcsak a régi, híros gagyi pap volt ókos ember egykor, mert a bölcsesség kis us-szurok modjára ragadt minden utódra, amint a gagyi paplakba beköltözött.

Tiszteletes János ur ott könyökölt a papi kura tornaczn, s mosolygo arccsal szipkálta a csém-pészett szándékán illatos füstjöt nagy pipájából.

Akközben megnyílt az utca ajtó, s bejött rajta egy fiatalnak latszó felig ur, felig paraszt, egészen egy rongyos alak.

— Hat kedv kiseda? — forradt reá a bölcs lelki pasztor.

— Székely krónikás vagyok.

Ugy-e?

Vegz nee rajta ötször-latszor, de végre csak behígya a krónikást. Az a rongyos pedig nem kérte magát sokára s beállt a régi híros papok lakába, hogy legálabb székiteknék e nevezetes épületben hol azok a bölcs emberek laktak hajdanán és utódok székelt most.

Előbb, borból bőven kijut a szegény vándor krónikásnak, csupán a szó hiányzik meg, hogy még fűszerezze vele az előlel.

Mikor aztán kivette részét az ételmenüekből, a tisztelet ur megzsolgolta az idegen.

Eles öcsém, hallott-e már kend a gagyi papról?

Csak erre várt a krónikás, s megindult a nyelve, miként a medősi kukuknak. Beszélni kezdett serényen, óska meséket a régi ókos gagyi papokról, de azok közül is a legbősebbekről, a legutódsábról, a ki ezer, meg ezer csodadolog között feltalálta a tyúktojató masinát is.

— Hja! okosabb ember volt ez a császár ó fősejmel, hat aztan egy oktanul tyuknak!?

Pont csigajabol egy hosszukas kast, a melybe a fekete bubos jertek tyukja éppen bele üthetett. Az egyik hátújjan lyakat hagyta, s lapansót illesztett kívül reá. A lapansas ala faból készült csatorna jött, melynek alsó vége egy szalmával töltött ládaba vala vezetve.

Ez volt a tyúktojató masina, de a működését nem lehellett leírni! azt latni kellett volna mindenkinek (A tiszteletes ur buzsaknán minden szala mozgott az örömtől).

Rea ültette a fekete kontyos jérce tyukját meg pedig a farkával a lapansas fele, aztan hagyta hogy tojgk.

Mikor a kontyos megtojt, a tojas azonnal bele esett a lapansacon át a csatornába, onnan pedig a szalmával töltött ládába.

A fekete kontyos jérce örömmel állott fel — miként azt minden tyúk szokta tenni — hogy megszene a tojast. de mekkora vala csodaköcska, mikor nem találta a helyen! — Gyanus szemekkel tekintett körül, de sehol semmit nem látott. A lapansas elakarta a tojast.

Aztan gondolkodni kezdett . . . hatha nem tojtam meg? . . .

S itt újra tojni.

Mikor az előlel eset vagy százsor ismétlődött a buiga fekete kontyossal, akkor a régi legbősebb és legokosabb gagyi pap önlelgetlen hszallata le megakasztva az oktanul tyúkosakat.

Ez volt az ókos ember, a tudos gagyi papok közül! Mégis csak undomanyos emberek a gagyi papok!

— He! he! he! ha! ha! ha! — nevetett a mostani gagyi pap a hasat fogva örömetlen. Igynék öcsém!

Es ittak.

Aztan meg sok szép mesés historiat mondott el a régi ókos gagyi papokról a s a rongyos krónikás a mostani ókos gagyi papnak, de 'mészél sem jó a sok! az hiszem a gagyi papról is elég lesz egy mesé? . . .

A zöld ember.

(A század egyik legzöldebb humorészkeje.)

Irtá: Zöldi Aladár.

Egy szép majusi vasárnap déltan Hambus Dénes barazon, postástait, azt az ajánlatot tette nekem, hogy randuljunk ki a zöld-be. Ó, mint hivatalnok, hetszám ki nem mozdul a szobából, reggeltől estig meg fől koe van zarva, jól fog esni egy kicsit az úde természet közben megmeghírné — a mint magát költőleg kifejezte. Szeret Ön a -z ó l d -be kirandulni?

— Ah, igazán, isteni élvezet lesz. Es hogy minél világban legynék, elhívjuk magunkkal Dinnye Ferkót is.

— Bravo! Es minden további tekeritia nélkül elindultunk a Zugló fele vezető lovasut felvatomashoz. A lovasuti csompeban velünk szemközött egy éltesebb házaspár ül, ok is a -z ó l d -be egyeztek. Vasárnap déltan minden keltábul rohan a -z ó l d -be. Az asszony az angol kirándulók szokása szerint zöld föltyűt viselt, a kalapján, a ferje egy nagy -z ó l d sawl -t czipelt, elővigyázatból, este, mikor laza jön az ember, huvo van.

Egyezsere hangos rikacsolást hallók -z ó l d borrosó, z ó l d borrosó! Hat ez miseda? A z ó l d sawl aól egy -z ó l d papagaly csőre bukkán ki, mit a gyengéd urnó magával vitt, mert otthon — ugy

mond — unatkozónk a szegény Coccote s különben is nehezen tudna egy felnapra is csak megvárni tőle. A papagály az egész utat azt kiabálta: »zöld borros, zöld borros.« Ezt tanulta meg a házalo kofaktól. Egyebet egy árva kukkolt sem tudott.

Boldogan sohajtottam fel, mikor a kitűzött állomásra megérkeztem.

Tanczlepkésekben szökdeltünk ki a zöld erdőbe, hol terebélyes zöld fák alatt leheveredünk a zöld pázsitra s zöld bükkfagyalak-hoz kuszorítunk, mint valami ártatlán gyermek leányok. Estefele betérünk a »zöld harány-hoz« címzett vendéglőbe. A pénzér azt ajánlotta, hogy ne maradjunk az ebédnél, a zöld lúgas az udvaron sokkal szellősebb s kellemesebb. A zöld lúgasban a padok s a rúcsos kap frissen zöld-re voltak festve, mikor ezt később észrevettük, már olyanok voltak, mintha zöld tintába mártottak volna mindnyájunkat. Bambusz ur megrendelte az ebédet. Volt sóskafejes (egy kicsi zöld volt, de különben nagyon izletes), volt tojás-rántotta zöld petrezselyemmel, vescesenyőn nagyon sok zöld saláta, fiatal spénót, mint csemege, akkor még igen drága volt (tízötven tot, mint a hínémet), de udvariassággal mindent megesszen. A vendégfő az ebéd végen kitűzött zöld teli almákkal és körte-kkel kedveskedett.

Délben egyetlen süttőt a nap, ezt az időt arra használtuk, hogy jászottunk egy-két-kilencz »betti-lit« magyarul »preferencia«-ot. Dinnye Ferkonak örült szerencséje volt. Linczálva pompás bettlim lett volna huszszor is s mindannyiszor nagy hüszken az orrom elé vigá, »kezdül zöld«. Mások sans-a-túri akorok mondták: »Kezdül zöld«. A kezében, újra csak odavágja elejé: »Kezdül zöld«. A guta környekezett. Eh, hagyjak abba, eleg volt a kártyából, jászunk egy partit karamból. Lerakjuk a zöld posztón a golyókat, hat csuák csuaja, a harmincadik golyó »zöld« volt. No, ilyen világ-életemben nem láttam — kivéve az udvarhelyi Casinóban. Ez a világ nyolczadik csodája. Természetesen 30 lókes körül 39-et elvettemek, a posztót kibéktem s nagy dühösen földöz vagtam a dákt.

Déltant maszkaltunk a hegyeken, este a vas-csóránál egy pompásan »elmagyaradiztattunk« az időt, hogy lekéstünk a lovonatrol s zyalog kellett hazatérnünk. Egy fasor végen megcsóztunk egy kopott zöld kalapos embert, hogy mutassa meg nekünk a hazavezető utat. Oh, óigen jól ismeri a járást. Összintén megvallva, nem szeretem azokat az embereket, kik ismerik a járást, azok rendszeren elhúzzák.

Igy is történt. A zöld kalapos ember leg-alább is egy órai kerületet tetetünk velünk. Végre felismertünk egy ismerős utcza sarkán egy zöld salakuteres házat. Onnan még egy jó óraig kellett volna gyalogolni házaj. Már nem bírtam tovább, bambusz ur láta, hogy közel vagyok az összerokadashoz s az arczom is kezdett zöld színt öltetni, olyan leheltem, mint egy besavanyított ugorka. Kiseb fogadtat hat nyitott kocsi volt, Pesten esz időben csak ilyen lád ember s megugyarázta hogy a zöld-fa utczaiban laknak, a vasfürdő mellett a rajta függő »zöld« lámpárol könnyen föl lehet ismerni. Szezem kapraztak, az egész világ zöld d karikában forgott előttem, iszonyi szédes fogott el.

Azt hiszem, 27-ig azt írt, mikor lakasomra értem. A kapuban rájöttem egy zöld be-kara (a jó isten tudja, hogyan került oda) s erre kizavart a házaj. Ejjel 39V, fókusz lakom volt s iszonyi almokat láttam. Szegyenem elmondani. Képzeli, a »zöld« számar-hoz címzett vendéglő udvaran álltam egy számarcsorda közepes közén s képzeli, milyen számarcsorda volt? Zöld... igen, Önök eltaláltak, egy valóságos zöld számarcsorda s nekem is, mintha szűrtelt hosszú fülcim, a zöld füleim lettek volna. Örült álom volt. S alom-ban egy ordítottam, mint egy kétésgbeesett, boldogtalanul szerelmes vadzsamar. S tudjak mit ordítottam? Masnap reggel tudtam meg, hogy kelle-metlen rikácsoló hangon szűntelen ezt kiabáltam: »zöld borros, zöld borros.« Hallottak valahol életükben emmel észvesztődött almot?

Masnap reggel csepengett a szobalanyunk, hogy adja oda a tükört. Beleéneztén s ajtulan dőltem vissza a párnák közé. Olyan »zöld« voltam, mint

egy éretlen alma, mint egy éretlen diák, mint egy tiltá spenót főzők. S ráadásul még a szobalányt egy szolt hoztam: »Nagyságos ur az ejjel olyan zöld deket beszt. Jó volna orvost hivatni.«

Az orvos innépelyesen kijelentette, hogy s-r-gaságba estem s jó lenne, ha gyógykezelés végett átvitelenem magam a »Vere s-kereszt« korházba. Ma már kigyógyultam ebből a gyázatos betegségből, azt hiszem nem látsum már rajtam.

Es most kérem, esdve kérem önöket, bocsássák meg, hogy ennyi zöld-séget beszéltem itt össze-vissza.

Mondhatjuk, hogy unalmas és szellemtelen voltam, de azt az egyet nem mondhatjuk, hogy humorosak s zintelen volt. Batran és hüszken merem állítani, hogy e kis karcolat egyike volt nemcsak a XIX. század, de az okor, középkor s ujkor legszínesebb remekműveinek.

Göbcságok.

Zsögödi Benedek Andorias uram levele Apaffi Mihály erdélyi fejedelemléhez.

Edes uraságom!

A minapában otlogyon a ponokon, ahaj! a czipher mellett szántak vala: s egyzser csak két varasbékoma kuruczölkyöket odavetemednek az egyik garandolományos, a másik hajszu czedesalásán: s egyik a buflantó-vassal, a másik egy hojszu, kojtszforma bolond-vassal; egy megusdita (sujta) és huyorita, hogy meg most es a sujnosom (nyakszírt) a pillatja (sebbely). Azé! edes uraságom ur! kigyümed és kukacsajlon le aluzimmet a hujból: suditsa és huyoritsa meg ezeket a varasbékoma kuruczölkyöket, osztáng (asztán) edes anyam és kegyümednek szivtel-azetva; (hecsesempes, o. Kilovász) hodosvakarót sült.

Zsögödi Benedek Andorias uram.

(Eredetije az orsz. kir. levéltárban.)

— Hallja-e koma! Nem tudna kee megmondani nekem, melyik napra esik az iden aldözcsörtörtök? — kérdési szomszédait a »locei«-be lapozgató, rástudatlan székel.

— Bizony nem tudom en éppen egész »bizonyos« koma; — felel a másik; — hanem, azt hiszem, hogy a tavaly pöntek napon fogott vala lenni... s akkor az iden — alig hanem — szombatra esik (már t. i. aldözcsörtörtök).

Megáll rozoga szekerevel a városból hazafele nyitkorgó székel a szajgyarató lakasa előtt — kinek izlete egy — már jó kora tarolagshol földtől nagy voros tablara mazolt, agaskodo »fehér lökös« volt cizmözve. — S hatráskialta skernyöntyn gubbaszokodo kaneza finnak, hogy kerülne ele s vigazua a marhakra, míg be megy vasarolni a majiszter urhoz.

Hat kend mi a »csamat« akar apam uram meg möj...? — méltatlankodik a legény.

— »Ejnye, lanchordta! nem mondané-biz en immar szavesszón is nekod te, hogy juttasd az eszömbé...? Ladd-e, hamokot ke vögynék a pejkokra...?«

— Ugy-ny...! beszéljön csak a szajvái kijed ta »bizony« nem látja, hogy »idebaj« csak »fejer« lora »válo hamot lehet kapni...? — replikaj vissza a legény, a czegette mutativa. — S azzal haragosan »vissza ül helyére.

— Mondasz valamit fiam!... neköm »biz« isten megessen« nem jut vala »eszömbé« látod-e? S azzal tovább hajlott.

Lejött ajkai mellől, zordon havasi othtonából a városban meg solna nem jart böbe, hogy halalos betegséghen fekvő anyjának »urasságod« vegyen — a mint monda.

Sok idő telte bele, míg emberüknek a városon keresztül-kasul, holdova, hosszas, látott szajui almekadosok után, a gyogyiszterát üveges ajtóhoz jutni sikerült, hol nagy szemekot merözve, — mint »borj« az uj kapu előtt — bámszkodva állt meg... Azon törté — tudniuk — fazokat eszé- nek, hogyan juthatna be a patikába...?

De im... úgy rémlik, hogy a kritikus helyzetből, egy eszme, kiségit eszme villan meg agyában... Elképia nagy hirtelenséggel, a górcsú botja végén csúszó elemzővási megakott tarka atlagot s azzal kanyorítván egyet... »zsupszt!... egy ütebre beteremti a gyogyiszterát aajtánkak üveg ablakait — s — a paratlan leleménységgel egy tamasztót résen át — nyögve s szinte érteletlenül morogva, mint a medve — bemász a szobába, hol földambulova. — (A gyanyapörrel már jó levele elő) gyogyiszterát ott falstafszert! tempóra vigája magot s-re quasti bene gesta egész legmatike megnyit fujva (ly kérdéses) menekül a lelki földulástol. Jóé varasgyeek! Hat itt ilyen hajos a bejárás...?

Biro Pál.

Népdalok.

Irtá: Péterfi Tamás.

Timafalva Köröszturnal...

Timafalva Köröszturnal össze ér.
Hej, a város megis tölem vámot kér!
Nappal megésk megföztém a vámot,
De éjszaka a kerteken atlagok.
Ugy látom a rózsámot.

Megegyztünk a rózsámal suttymba,
Hogy a vámmal nem leszek én suttjola.
Nem sokáig ízegetem a vámot,
Feleségnek elhozom a rózsámot.

Az én kedves rózsámot.

Timafalva Köröszturnal egy utca,
Azon ropog a szép leány papucs.
Végig megyünk a nagy utcán ketteskén,
Bámuljanak a városi menyécskén.

A városi menyécskén.

Felhő száll a Hargitára...

— Péterfi T. »Háromszéki rózsák« az »népszárműből«.

Zenésité: Dankó Fista.

Felhő száll a Hargitára, sötét felhő.
Messez ment én a galambom vissza sem jó
Hargitára hull az eső szép csendesen,
Gondolsz-e rám néha-néha szép kedvesem.

Messez-messez, túl a kékli láthatáron,
A galambom oda ment, de vissza várom,
Ha nem jöne, ha meghalna messez tölem,
Fölkeresném legalább a temetőben.

Székelj legény nótája.

Irtá: Péterfi Tamás.

Vén cigányok vessen kártyát izbe,
Mondja meg, hogy hol a világ közepe?
Onnan hozok feleséget magamnak,
Jó gazdászonyt két-keresek malmomnak.

Két keresek malmomnak.

Köcsét végén szalmát fonnak a lányok,
A fonásból szép kalapot csinálnak.
Vén cigányné, hej, de jól ki vezetél,
Itt vagyon a világok a közepe.

Közepe, de közepe.

Szép leányok ezt a legényt nézezték!
Gyuri cigány ide kísért közelek.
Innen visszék feleséget magamnak,
Jó gazdászonyt két-keresek malmomnak.

Két keresek malmomnak.

Megráztam a szűrőm...

Megráztam a szűrőm, havas volt,
Koppantottam aztán az ajtót.
Egy seki kis lany nyílt előmbé.
S betéteknek kökény szemébe.

Idejött szinte megráztam,
Amíg itt a szűrőm megráztam.
Haza menve szűrőm itt hagyom.
— Mégis majd meggyullant a fagyom.

Szép leánykám atyja haragos.
Hölgysé sokat jának a házhoz.
Kökényszemű babám arra kéri,
Holnap jöjjelek én a szűrőmet.

Tréfás gondolatok.

Jó! Nevett Döbögés

Legelőgömbösi az ki nem keresi fel a zajosabb tüzegőket, hanem szokatlan napunkra vegyesedést hoz fel, hol már öt csokot kínálva várja a boros káposztát.

Mit ér a kincs és gazdagság, ha . . . egyetlen egyszerű vagy meglevő nagy vendégségre s akkor is ma csak nyoszorgós bánt.

Igazán csak az tud örülni, ki feneleg kiérte a Teutsch B. József pinczéjéből való boros íveg tartalmát.

A böcs nem ragyik hírre és tiszteltetésre, hanem szerényen visszavonul kisdél otthonába és villasregelőre ellátott egy kassai sódort.

Ne törődjék semmit a köznapiváljái töltevel, annál elevenen könnyen megvesztasz az utat, hogy az obédre lokány vagy puliszkával.

Nagyból elégtelen nem lehet a világon, mint nyíltban a rúf-rút részesei életében meg a könyhből is kikergetik a kímálatlan ünnepre a log-telekbeli asztalokon is szíves vendéglent üdvözlők.

A jó gazdasszony a trúnak a szorgalmas házgazda pedig a kulcsnak a kutyusát szereti legjobban.

Ha emberársaid ártatlanul megsértettek, legjobban úgy bosszúlsz meg magad rajtuk, ha asztal alá szedsz őket.

Legnagyobb hasznossal jár azon faradással, a melyek után eljuttatsz a levelel a gyűléstől.

Meg a kezek nélkül született egyén is tud lopni csokot.

A lakodalmas vacsora valóságos spyndli inkuizíció a fiatal parva népe.

A böcs ember hűszereket vételezik t. e. egy héten a közönséges a hayszer nyílik rá az alkalom.

Vannak veltek, melyeket jó megbánni de édes elkövetni.

A szerelmes emberek tűzmadarak.

A férfiak közt negyzzámmal vannak jó irók; míg a nők között inkább jó penzi költők.

A hál az asszonyjellel examenje.

Sokan csak azért hányják elkövetett velteiket, hogy többször már el nem követelhik ugyanazokat.

Ha a borsóval peze-re barna csokely rést ütnek rögtön házikók azon.

Sokan azért alának elient, hogy annál könnyebben legyenek legyőzhetők.

Sok anyagnak azért van szarvája, hogy minél gyorsabban lerepülhessen a föld porára.

A hator ellenség nem jód meg láttára a fölött káposztának.

A ferj szívszorongója kősi rogeleknit helyes meg ajkáról a szót, ha minő vágást jó koroná a széchen.

Mint a hivatalos lapból értesültünk, tekintet a nagyon is zavaros keleti kérdésre, a hadügy-minister elhatározta, hogy ezúttal nagyobb kül-berend szerint fogja elkészíteni a nyelvelköz számára a pan poskat (farsangi fánk neve) minél vilákosan.

A ferj az átörökölt útján korhely levelet rendelve meg haza és ime felesége csalogány várja ot nyakilevesel.

Valto és más pénzbeli kifizetéseket kasszából ellátandó és azonnal felteszi a Nagy harang-czumi bankház.

Intársat keres magának egy olvajáro.

A torkak edzéschen kiváló eredménnyel tud oktatást adni egy specialista kef-kötő.

A nagyérdemű közönség tiszteltleg meghívja a tanulók enek és szavaltat vizsgájára a siketmédia intézet igazgatója.

A peres atyafi.

Látiapogás, eszmák törlése s fontoskodó kö-hocseles az ügyvölí irodá ajtaja előtt. Kevés vártatja a nyitott ajtón lassú ünnepélyességgel beoldolag a szentesrebeli székelő. Gyánvák arczolat tekint az előle álló fektetúra s fontos haránybör sájkaján kezben forgatva ír kezét.

Engedelmet istálók, hogy beátorkodtam. Csanya csak azért jöttem be ebbe a gaz idobé, hogy a kis-solymosi Geczi sógorral való ügyemet szeretném már látni, hogy hova állcsene megmarol már ő kemivel a sok vikoktat?

— Az idet legelőgömbösi ki fog adni? —
— Legény, egy kollémbi, hogy az életfennvalamit megtörkötöl, s az ügyet a törvényszék ügyhöziba látja.

— Ne féljen barátom, a maga ügye nem honved generalis, hogy úgy variálalni nyugdíjazás.

Már megis csak jó volna a dolgot meg-sírdítálni.

Meglehetne, de biztosítom, hogy az ügy a jóvá évre mint halatnak áll nem megy.

— Hat hisze feleli a székelő engesztolva — az en ezúton is felgátnazza s valig igazságotlannak, hogy ha már lát van öntve, le is kell, hogy járjon. Még megkezdésed előtt. Már engelen meg hogy búsítottam. Erre volt jaramon az árendát hoztam be a szekernőre s gondolni beszélők. Jót kívánok!

Dr. Grón Fáyves.

Kép a vasutas életből.

Derogát Szántóval.

Meg a hozsmat háború utján, midőn jó katonákban házatörölven voltak, egyik marsparisi vasúti állomáshoz érkezve találai ki a nép hozva magával mindenféle ételest és innivalót szentes mellől, melyekből várt az érkezendő vonatot. Várakoztak, de csak nem jött az, késven szokás szerint, s e miatt ökösseredésükbe ugyancsak fenekere ztek a boros kulcsnak. Az állomás főnökeknél semmi módon nem telettek a kedélyes atyafiak, s egyszerűsével felve a bekövetkező szentesiellen-ségül, ki akarta tettezni a pályaudvarra, de nemcsak hogy ez nem sikerült neki, de a derek atyafik elcsippen, hogy szeretők, hogy velük együtt vizsgáljon. A szolgálat nagyon természetes, hogy főnökkel, mivel az állomás felvigyazo is főnöke sorsára jutott. A jelző harang kongással a nagy zajban nyomatlanul elvezeték, volt hát riadalom, midőn felhangzott a robogó vonat és a fesszus szissza. A főnök rohamt a kocsigra vonat fog, nyomron lovótve az utjona embevértől állal. Alig bírta végelni hivatalos teendőjét. A vonat szorolyozta csodálkozva nézte a kímálos jelenetet. A nép behatolt a kocsikba, ki bent, ki künt parókolozt a harozviselel külsőre. A zene, lojt a bor, a itótól már ünnepről szólított. A vonat indulni oltja már meg az embevértől egyre zakatolt. A sok józan van vele elindult-e már? A főnök kétségbeesetten szalagolt majd ide, majd oda, nem tudva, hogy mitévő legyen. Mert az emberek ellenszegenek parncsának, odatököltek a sinkre a kerekék közé, csakhogy a további melettel megakadályozhassák!

A legfrókább pillanatban a felvigyazo oda-jepet főnöke elé.

— Csak hídgerő előjáró ur, segítse én az atyafiknak megmutatni én nekik mit tud a vasu-tas, kivált ha székelő!

Gyorsan ratolatott a vonatra két kocsi, melyen ökönyi betétek állott: 6 tonna 36 embernek, s a mulatókzok felé fordítva megmozdultán kálitla.

Ki lát, szeretőjél vagy gyermekét elakarra kísérni, szalajd fel a kő kocsiba, nyílen el is vész-szik s vissza is hoznak!

Nosza lett riadalom a szavakra!

Ki ki sietett elhelyezkedni s néhány percet állal gyerek, lány, férfi, asszony egyhas hátán szorogott. Most már ok intekétek, hogy Mohit!

A gép futtrentel már a felvigyazo a kocsik közé nyílen s a káposztát kiemelve az elrobogó vonatra ült, ill a berek mad a kert, ő is ellállt.

Szajtára nétek a becsapott atyafiak az el-tünő gözök után, de aztán hogy memény állást odo-goltak a (fárgas vasutásra, csak felcsúszni lehet a megmozdultakon, s a hajománya felvigyazo, ki a vég kocsiba ledobte elrevezve nevelt a dióbs pályakon. Na de hát, teddte is, mert hiszen rep meg van az irva, hogy: teddte, mert vastu. De azért még sem mert leszállni biztos rejteklőddig, a míg az ej nem borult rá a kicsiny falcsúszára.

Városunk múlt évi krónikája.

Duzzadó kábellet lantom kézbe veszem. Hogy rozsdamarat olyan sokáig ne legyen; — Ne legyen hiába, mint bírtai pontok: Városi historiój! Rigmuskók mondok.

Beütött a szívet, kifért már a big must, Garmadával volt látszó szám a rigmüt; Olyan is a versom a költészet terén, Mint a szűz szőlőle koromsárosnak kezén.

No lát hol is kezdjem? Nem volt ez évben eső, Árva, vonatsiklik, kormánybúcsók, út —
Míg életuntat példát seni sem lehet el —
Mire az öngyilkos is temetőben halt el.

Udvarhelynek vegre betáplija is lett, Hogy ne üljön szűz hajza, hirt, közelet. Kiáltoha korán a martírom-ágot, Hogy az igazság Salamonként vágott.

Orvosok azt mondták, nem vala itt járvány, Pedig hát tifusban épípusztul akárhány. Két egész héten át verték a gyátsálokat, Mindsegye a halál egy háddal ellopott.

Hogy haladás nem volt, nehogy jámbor azt hidd, „Alapusan készült fel a nagy víz-híd; Szűrtől az egyet, gízomlón és díe.

Dohány és örköttyör; kelle több? Regálé.

Mintatásunkon mindenütt a város, A hol uncsen sátor s nem lát koromsáros; Ételed is biztos, jöletés a vásárba, Csak elbuka meg ne fulladj a nagy sárba.

Újra kell csinálni, elkapott a flaszter, Kélt sok fiatal munkatársat a flaszter. Sírak rá az utcák; kérdi jár a meg hány: Az asztalt mikor nem lesz tiszteltelapján.

Fotóga egy pár, vagy hóslaj nem kell, Vilány lesz világnak; levele legénységgel. Legutalib az utat azok is megajlák, Kiknek homályosa a meggyújtott lámpák.

Vilány lesz világnak tén egy évre mához, Ha sok városatyánk komolyan határoz; Kész a terve rajuk; bár titók — kirom: Nyíbe uti majd a bolos tanács — papíron.

Ki megzen a dolguk a téglavetőknél, Minden utcára-arkon új palotát löknek; Se szeri se száma; egyik sebb, mint másik, Korábban a megye nem soká tanyásik.

Nem soká tanyázik, defoist-bajból, Mint a franczia, lassan tán kiálal; Városi kasszakönyv ne üss sors több másót: Vidd be kura végett a szegény tanácsot.

Hajlajak csak esodál, jó is van a rozba? A varmegye benne fog lakni a városba; Nem is fél a tanács, lesz ám a máj ójja: Megyeháza legyen villámhároja.

Sok a baktet először s a turistá egyet, A baktetozokzok valóságos kégy lett; Sokan nem is tudják: kégy mit jöghet? Nő tágok kedve-rt egy kárpát egyet.

Világi jelszó lett: az adós ur most már, „Hitel-bank-kal urr lett sok derek polgar. Múltak emleik már egy gúnusz vezet: Oh szidotté községi hitelszelvezet.

Rendben voltak szepi, rendben már a nagy u, A papekett és a civiznek dolga; Nem is gyúl meg bajuk, továbbra is esend lesz, Ha hívek maradnak jambor intelmének.

A czivipap nem pap; ne tirsón beszédd, Egy sem kembeit sokat a tormára mézet, Valaságuk búsúken ne no frókias-ák; Békén él akkor a polgári házasság.

Nem üres töltés a kapitányi állás, Nem lehetetlen a kétéltű kaszállás; A kit vész kezével elő ölföl alho: Ám feltelekzik meg Feketi Palról.

Szinte felejtém, hogy milliók kebel egy lett, Itt korgyulcsint az első katonai-egylet; Szélen öröskönyv száján zengott a dal, Csak a banketlen nem jutott füstös ódal.

Még csak egyet, rajta! Jó! Állatok kádezen Par nap múlva víg-ó tisztojártk leszen; Mint beteljesedik, a mész prízszentek: Azt mondják a maguk, meg az apró zseutek.

Neg lelkőnk: mindenre ember kell a gátón, Ezért volt siker az első megyebálón; Oh, ha szép ártóddal újra szívenek! Mígler szegednek a budvári emleik!

Ilgyen, olvasóim, a budvári emleik! Boldog az év, melyben eszméje szülünk; Sok állat legyárt meg de a meg sok elárélet, Adjatok, hogy méltón tünnek eredetű!!!